



ČESKÁ REPUBLIKA  
**ROZSUDEK**  
**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Jana Ducháčka a soudců JUDr. Ivy Trávníčkové, Ph.D., a Mgr. Jiřího Kopeckého ve věci

žalobce: **XXX**, narozený dne XXX  
bytem XXX  
zastoupený advokátkou JUDr. Klárou Kořínkovou, Ph.D.  
sídlem Fügnerovo náměstí 1808/3, Praha 2

proti  
žalovanému: **ČSOB Pojišťovna, a.s., člen holdingu ČSOB**, IČO 45534306  
sídlem Masarykovo náměstí 1458, Pardubice  
zastoupený advokátem Mgr. Hynkem Růžičkou, LL.M.  
sídlem U Průhonu 1589/13a, Praha 7

**o zaplacení 101.630 Kč s příslušenstvím a o vzájemném návrhu žalovaného na zaplacení 40.144 Kč,**

k odvolání účastníků proti rozsudku Okresního soudu v Pardubicích ze dne 14.3.2019, č.j. 27 C 254/2016-621,

**takto:**

- I. Rozsudek okresního soudu se v části napadeného zamítavého výroku I. mění tak, že je žalovaný povinen zaplatit žalovanému částku ve výši 46.887 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 46.887 Kč za dobu od 10.2.2015 do zaplacení, ve zbývající části se výrok I. **potvrzuje.**

- II. Rozsudek okresního soudu se v napadeném výroku II., o vzájemném návrhu žalovaného, **potvrzuje.**
- III. Žalobce je povinen za prvostupňové řízení nahradit České republice na účet Okresního soudu v Pardubicích náklady státu ve výši 16.391 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Žalovaný je povinen za prvostupňové řízení nahradit České republice na účet Okresního soudu v Pardubicích náklady státu ve výši 14.391 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- V. Žalobce je povinen za odvolací řízení nahradit České republice na účet Krajského soudu v Hradci Králové náklady státu ve výši 2.307,50 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- VI. Žalovaný je povinen za odvolací řízení nahradit České republice na účet Krajského soudu v Hradci Králové náklady státu ve výši 32.307,50 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- VII. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady za řízení o vzájemném návrhu na zaplacení 40.144 Kč před okresním soudem ve výši 48.904,50 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokátky žalobce.
- VIII. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady za řízení o vzájemném návrhu na zaplacení 40.144 Kč před krajským soudem ve výši 20.537,50 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokátky žalobce.
- IX. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů za řízení o zaplacení částky 101.630 Kč s příslušenstvím před okresním ani krajským soudem.

#### **Odůvodnění:**

1. Okresní soud svým rozsudkem zamítl návrh, aby bylo žalovanému uloženo zaplatit žalobci částku 101.630 Kč s příslušenstvím (výrok I.); zamítl též vzájemný návrh žalovaného na zaplacení částky 40.144 Kč (výrok II.); žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení (výrok III.); uložil žalobci povinnost nahradit České republice na účet Okresního soudu v Pardubicích částku 16.391 Kč za zálohou nekryté znalečné a náhradu nákladů znalců (výrok IV.) a žalovaného zavázal zaplatit České republice na účet okresního soudu za zálohou nekryté znalečné a náhradu nákladů znalců částku 14.391 Kč (výrok V.).
2. Rozhodl tak o požadavku žalobce na zaplacení částky 101.630 Kč s příslušenstvím z titulu pojistného plnění a o vzájemném návrhu žalovaného na zaplacení částky 40.144 Kč z titulu bezdůvodného obohacení.
3. Žalobce tvrdil, že mu byla dne 8.1.2015 při dopravní nehodě způsobena škoda na vozidle XXX, jehož je vlastníkem. Dopravní nehodu způsobila v ulici XXX, řidička vozidla XXX, k němuž bylo sjednáno pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla u žalovaného. Ten žalobci na pojistném plnění vyplatil částku 40.144 Kč. S výší vyplacené částky žalobce nesouhlasil, protože dle znaleckého posudku, vypracovaného pro žalobce znalcem XXX, představovaly náklady potřebné k odborné opravě vozidla částku 141.774 Kč. Žalovaná částka je rozdílem mezi těmito náklady na opravu vozidla a žalovaným vyplacenou částkou 40.144 Kč.
4. Žalovaný nárok žalobce navrhl zamítnout s tvrzením, že po vyplacení pojistného plnění 40.144 Kč žalobci si nechal, s ohledem na požadavek žalobce na zaplacení dalších 103.963,14 Kč,

vypracovat znalecký posudek znalcem XXX. Z něj vyplynulo, že žalobci bylo neoprávněně vyplaceno pojistné plnění za poškození boční levé směrovky, bočních posuvných dveří, opravu „A“ sloupku a opravu a přelakování pravé zadní bočnice. Znalec potvrdil i stanovisko žalovaného, že při dopravní nehodě nemohlo dojít k poškození výfuku vozidla. Proto žalovaný podle § 2780 o.z. odmítl provést další výplatu pojistného plnění a současně v tomto řízení podal vzájemný návrh, kterým se domáhal vrácení majetkového prospěchu 40.144 Kč získaného žalobcem bez právního důvodu.

5. Po provedeném dokazování učinil okresní soud skutkový závěr, že dne 8.1.2015 došlo v XXX, k dopravní nehodě, při které řidička XXX vozidlem značky XXX, narazila do vozidla XXX, které řídil žalobce jako jeho vlastník. Odpovědnost za škodu způsobenou provozem vozidla XXX byla pojištěna u žalovaného. Ten vyplatil žalobci na pojistném plnění částku 40.144 Kč. Žalobce uplatnil i výplatu pojistného plnění ve výši způsobené škody vzniklé poškozením levého předního směrového světla, výfukového potrubí a horního uložení levého předního tlumiče. Podle závěrů znaleckého posudku XXX, XXX XXX, který též hodnotil závěry znaleckých posudků XXX (obstaraného žalobcem) a XXX (objednaného žalovaným), k poškození těchto dílů při dopravní nehodě dojít nemohlo.
6. Z hlediska právního hodnocení soud prvního stupně uzavřel, že žalobce, jako poškozený při dopravní nehodě, uplatnil u žalovaného podle § 9 odst. 1 zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla, právo na pojistné plnění vyplývající z § 6 tohoto zákona. Žalovaný provedl šetření pojistné události bez zbytečného odkladu a žalobci vyplatil pojistné plnění ve výši 40.144 Kč. Výplatu dalšího pojistného plnění žalovaný odmítl provést a následně požadoval vrátit vyplacených 40.144 Kč jako majetkový prospěch získaný bez právního důvodu, neboť žalobce vědomě uvedl žalovanému nepravdivé údaje týkající se rozsahu pojistné události. Soud prvního stupně podle § 2780 o.z. žalobu na zaplacení 101.630 Kč s příslušenstvím jako nedůvodnou zamítl. Předestřel svůj názor, že nebylo nutné podrobně zkoumat výši škody způsobené dopravní nehodou na vozidle XXX, neboť důsledkem aplikace § 2780 o.z. je i možnost žalovaného ukončit šetření pojistné události tím, že odmítne poskytnout pojistné plnění poté, co zjistil, že mu žalobce (poškozený) poskytl nepravdivé informace při uplatňování práva na plnění z pojištění.
7. Vzájemný návrh žalovaného na vrácení 40.144 Kč, jako bezdůvodného obohacení, soud prvního stupně zamítl proto, že ze znaleckého posudku XXX bylo zřejmé, že v příčinné souvislosti s dopravní nehodou ze dne 8.1.2015 došlo na vozidle žalobce XXX ke vzniku škody, a že náklady na opravu poškozeného vozidla činily 86.341,44 Kč. Žalovaným vyplacená částka 40.144 Kč z titulu pojištění odpovědnosti z provozu vozidla tak bez ohledu na pozdější odmítnutí poskytnutí dalšího pojistného plnění nepředstavovala obohacení žalobce bez spravedlivého důvodu.
8. Výrok o náhradě nákladů řízení účastníků, kdy žádnému z nich nepřiznal právo na jejich náhradu, soud prvního stupně odůvodnil tím, že žalobci bez jeho zavinění vznikla na vozidle škoda převyšující pojistné plnění vyplacené žalovaným a bylo by tak nespravedlivé, aby žalobce hradil žalovanému část jeho nákladů podle § 142 odst. 2 o.s.ř., které mu v řízení vznikly. Proto v tomto smyslu aplikoval § 150 o.s.ř. a žalovanému výjimečně nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení.
9. Náklady řízení státu pak uložil zaplatit účastníkům rovným dílem, přičemž od poloviny z celkové částky 32.782 Kč v případě žalovaného odečetl zálohu ve výši 2.000 Kč, kterou platil.
10. Proti rozsudku okresního soudu si podali odvolání oba účastníci.
11. Žalobce brojil proti rozsudku jako celku a namíтал, že okresní soud neúplně zjistil skutkový stav věci a současně dospěl k nesprávným právním závěrům. Nesouhlasil se závěry znaleckého posudku XXX a tvrdil, že znalec neobjasnil, proč do servisních nákladů nezahrnul seřízení geometrie přední nápravy, výměnu náboje pravého předního kola, protikorozní úpravu

vyměněných plechových dílů a instalaci protihlukových plátů. Vytýkal též znalci, že nezaujal stanovisko k promáčklině v pravých bočních dveřích, chybně stanovil ceníkovou cenu nového vozidla XXX, nesprávně stanovil časovou cenu vozidla (nezohlednil jeho doplňkovou výbavu), a že se dopustil chybného závěru, podle něž z technického hlediska při dopravní nehodě nemohlo dojít k poškození vlnovce výfuku, ložiska pravého předního tlumiče a pravého předního blikáče. Rozpor žalobce viděl i v určení časové ceny CNG systému, kterou znalec stanovil částkou 48.200 Kč, ačkoli celková pořizovací cena tohoto systému instalovaného v roce 2012 byla 80.700 Kč. Ze znaleckého posudku a jeho ústního podání před okresním soudem žalobce nabyt pocit, že se znalec snaží o minimalizaci nákladů na opravu vozidla, například tvrzením, že jej není nutné opravovat ve značkovém servisu a při opravě lze použít lacinější náhradní díly. S ohledem na sídlo znalce ve stejném regionu, v jakém sídlí i žalovaný, pak předpokládá, že s žalovaným občas spolupracuje.

12. Z hlediska právních závěrů soudu prvního stupně vytýkal, že zjištěné skutečnosti neposuzoval podle zvláštní právní úpravy dopadající na danou věc, obsažené v zákoně č. 168/1999 Sb., který je komplexní úpravou, a proto nelze použít úpravu obecnou v občanském zákoníku (§ 2780 o.z. – odmítnutí pojistného plnění). Navrhl změnu napadeného rozhodnutí ve výroku I. a uložení povinnosti žalovanému zaplatit celou žalovanou částku, případně alespoň tu část, kterou činí rozdíl mezi tím, jakou škodu uznal i znalec XXX a co již žalovaný žalobci vyplatil. Současně navrhoval potvrdit zamítavý výrok napadeného rozsudku II. a přiznání náhrady nákladů řízení.
13. Žalovaný brojil proti výroku II. a závislým nákladovým výrokům III. a V. rozsudku. Vytýkal okresnímu soudu, že poté co správně aplikoval ust. § 2780 o.z., nesprávně právně posoudil uplatněný vzájemný návrh na vrácení vyplacené částky 40.144 Kč. Posuzoval dopad § 2991 odst. 1, 2 o.z. (o vzniku bezdůvodného obohacení) na požadavek žalovaného a učinil tak zcela odděleně bez vzájemných souvislostí. Měl za to, že naplněním hypotézy § 2780 o.z. vzniklo právo pojistitele nevyplatit celé pojistné plnění za současného zániku práva poškozeného na pojistné plnění vyvažující vzniklou škodu, tudíž že dodatečně odpadl právní titul pro plnění žalovaného. U napadených nákladových výroků brojil proti aplikaci § 150 o.s.ř. okresním soudem z toho důvodu, že to byl žalobce, kdo se rozhodl uplatnit svá domnělá práva soudní cestou, přičemž v tom byl neúspěšný a naproti tomu žalovaný úspěšně hájil svá ohrožená práva. Neviděl tak prostor pro mimořádné nepřiznání práva na náhradu nákladů řízení žalovanému, jako ve sporu minimálně úspěšnějším (v případě potvrzení napadeného výroku II. odvolacím soudem), nebo zcela úspěšného (v případě změny napadeného výroku II.).
14. Odvolací soud přezkoumal rozsudek okresního soudu podle § 212, § 212a o.s.ř. a dospěl k následujícím závěrům.
15. Vyjma závěrů o obvyklé ceně vozidla XXX před jeho poškozením při dopravní nehodě dne 8.1.2015, rozsahu jeho poškození a výši nákladů na opravu tohoto vozidla, okresní soud učinil z provedených důkazů odpovídající skutková zjištění, na něž krajský soud pro stručnost zcela odkazuje. Současně měl odvolací soud za to, že dosud vypracované znalecké posudky nedávaly přesvědčivou odpověď na otázku, zda sporné díly XXX mohly či nemohly být při dopravní nehodě dne 8.1.2015 poškozeny a pro případ, že poškozeny být mohly, odpověď na otázku, jaká byla obvyklá cena vozidla XXX ke dni dopravní nehody a jaká byla výše nákladů na opravu vozidla XXX do funkčního stavu po dopravní nehodě. Obě tyto otázky jak obvyklá cena vozidla XXX, tak výše nákladů na opravu, byly žalobcem setrvale zpochybňovány a i z odůvodnění napadeného rozsudku vyplývá, že s ohledem na závěr okresního soudu o nemožnosti poškození několika dílů při dopravní nehodě, se již otázkami obvyklé ceny a výše nákladů na opravu soud prvního stupně nezabýval. Pro tyto pochybnosti krajský soud doplnil dokazování podle § 213 odst. 4 o.s.ř. o vypracování revizního znaleckého posudku znaleckým ústavem Vysokým učením technickým v Brně – Ústavem soudního inženýrství, a o výsledcích jeho zpracování.

16. Z revizního znaleckého posudku č. XXX ze dne 8.7.2020, vypracovaného znaleckým ústavem Vysokým učením technickým v Brně – Ústavem soudního inženýrství, odvolací soud učinil následující dílčí skutková zjištění.
17. Při dopravní nehodě nemohly být poškozeny pravé přední mlhové světlo, část výfuku s vlnovcem, levý přední blikáč, horní uložení tlumiče levého předního kola a ložisko pravého předního kola.
18. Pravé přední mlhové světlo nebylo na fotodokumentaci Policie ČR z místa dopravní nehody poškozeno, jeho stav byl shodný jako na fotodokumentaci předchozí škodní události ze dne 13.7.2014 (dokumentace pro pojišťovnu Kooperativa). Fotodokumentace z první prohlídky zástupcem žalovaného byla provedena až dne 15.1.2015, tedy 7 dní po dopravní nehodě a při ní již bylo pravé přední mlhové světlo poškozeno, chyběl jeho přední kryt a parabola se zdrojem světla. Pravé přední mlhové světlo nebylo v přímém kontaktu s vozidlem a není tak technicky přijatelný vznik jeho poškození při dopravní nehodě dne 8.1.2015.
19. Poškození části výfuku s vlnovcem bylo způsobeno v důsledku silného rozšíření koroze. Při předmětné dopravní nehodě nepůsobily mezi vozidly tak výrazné deformační síly, aby mohlo dojít k jeho poškození. Z doložených účtů za opravy vozidla je zřejmé, že na vozidle byl vyměněn střední a zadní díl výfuku, ten přední s vlnovcem měněn nebyl.
20. Ani poškození levého předního blikáče vozidla XXX nemohlo vzniknout při předmětné dopravní nehodě, protože jeho poloha zcela vylučovala kontakt s vozidlem XXX. K jeho poškození nemohlo dojít ani „přenosem deformační energie“, neboť se kolem něj nacházely nepoškozené díly.
21. Poškození horního uložení levého tlumiče také nevzniklo při dopravní nehodě dne 8.1.2015. Je technicky nepřijatelné, aby přes nepoškozené části přední nápravy došlo po kontaktu vozidla jeho pravou přední částí k poškození zavěšení na jeho levé straně vozidla. Toto poškození bylo dokumentováno přibližně dva měsíce po dopravní nehodě dne 10.3.2015.
22. Z fotodokumentace Policie ČR z místa dopravní nehody bylo zřejmé, že nedošlo ke kontaktům šroubů uchycení pravého předního kola s vozidlem XXX. Kontakt mezi vozidly byl tečného charakteru bez výrazného přenosu bočních sil, proto se jeví poškození ložiska pravého předního kola jako technicky nepřijatelné z důvodu nízké intenzity nárazu v příčném směru vůči podélným osám vozidel.
23. Poškození vlnovce výfuku, horního uložení levého předního kola, případně i poškození ložiska pravého předního kola, mohlo být způsobeno horším technickým stavem vozidla zejména v důsledku rozšířené koroze skříňe karoserie vozidla. Tato poškození by byla zjištělná při detailní technické prohlídce vozidla. Běžný uživatel si vzniku takových poškození nemusí všimnout a zaznamená je, až když v důsledku zhoršení technického stavu jednotlivých dílů dojde k jejich výrazným projevům, případně nestandardnímu chování vozidla.
24. Po dopravní nehodě dne 8.1.2015 bylo třeba vyměnit pravý přední blatník, přední nárazník včetně držáku, pravou boční směrovku, pravé zpětné zrcátko včetně skla, vložku pravého předního podběhu, lem pravého předního blatníku, disk pravého předního kola a pravé boční posuvné dveře.
25. Bylo třeba opravit pravé přední dveře, rám pravých předních dveří a přední víko motoru.
26. Náklady na opravu poškození vozidla XXX byly ve výši 87.031 Kč včetně DPH.
27. Obvyklá cena vozidla XXX před poškozením byla ke dni 8.1.2015 ve výši 137.000 Kč včetně DPH.
28. Z hlediska výše nákladů na opravu vozidla XXX dospěl znalecký ústav k jejich téměř identické výši jako znalec XXX, který je vyčíslil na částku 86.341 Kč a znalecký ústav částkou 87.031 Kč.

29. Obvyklou cenu vozidla XXX před poškozením ke dni 8.1.2015 znalecký ústav určil částkou 137.000 Kč oproti znalci, který ji určil částkou 127.900 Kč. Znalecký ústav vysvětlil, že tento rozdíl vznikl uvažovanou nižší redukovanou technickou hodnotou vozidla znalcem XXX, a to i přes uvažovaný vyšší koeficient prodejnosti a vyšší výchozí cenu.
30. Z hlediska porovnání výše nákladů na opravu vozidla XXX a jeho obvyklé ceny před poškozením byl závěr o technologické a ekonomické účelnosti opravy vozidla XXX znalcem XXX v souladu se závěry revizního znaleckého posudku znaleckého ústavu.
31. Z výsledku zpracovatelů revizního znaleckého posudku XXX, krajský soud učinil následující dílčí skutková zjištění.
32. Při určování obvyklé ceny vozidla XXX u stanovení srovnatelného modelu na trhu, který byl dostupný v roce 2015 jako nový, znalecký ústav záměrně vycházel z automobilu značky XXX a nikoliv modelů jiných výrobců. Jako nejvhodnější, s přihlédnutím k parametru vozidla a jeho výbavě, se pro srovnání jevil nejlépe model XXX, který vycházel ze čtvrté generace vozidla XXX vyráběné do roku 2013. Srovnatelné vozidlo XXX disponovalo vznětovým motorem o výkonu 92 kW, místo 84 kW (vozidlo XXX) a prvky výbavy, které vozidlo XXX nemělo (tempomat, palubní počítač, elektronický stabilizační systém ESP, Stop Star systém, denní LED svícení, přední a zadní parkovací sensory, monitoring tlaku v pneumatikách). Jednalo se o vozidlo o dvě generace novější. Posuzované vozidlo XXX bylo z druhé generace vozidel XXX. S ohledem na znalecký závěr, že oprava havarovaného vozidla XXX byla ekonomická, byli zpracovatelé revizního znaleckého posudku přesvědčeni, že by pro věc ani nijak nepřispělo, když by obvyklá cena automobilu byla zjišťována s porovnáním s dražšími modely např. firem XXX nebo XXX.
33. Protože na šroubech disku pravého předního kola vozidla XXX není na fotografiích vidět žádná červená barva vozidla XXX, není reálné, aby podélné vrypy na vozidle XXX byly způsobeny šrouby od disku pravého předního kola vozidla XXX. Na něm jsou vidět barevné stopy pouze na vnější části disku (rámu), a pak na jeho středové části. Při střetu vozidel nedošlo k žádnému přenosu váhy vozidel, a proto jediné části disku, které se mohly střetnout s karoserií XXX, byly jeho vystouplé části, nikoliv šrouby. Pro malé praskliny na disku v okolí utahovacích šroubů zpracovatelé posudku kalkulovali do ceny za opravu i nová kola, byť jsou přesvědčeni, že k drobným prasklinám mohlo dojít neodbornou montáží při výměně kol, tj. buď špatně zvoleným utahovacím momentem nebo použitím nevhodné matice.
34. Podélné vrypy na vozidle XXX tak mohly být způsobeny jakoukoli rotační částí, tj. i rámem disku, případně jeho vystouplou přední částí, ale nikoliv šrouby na disku. Diference rychlostí obou automobilů při střetu byla minimální (v daném místě byla povolená maximální rychlost 70 km/h), vozidla jela přibližně stejnou rychlostí, a proto střet měl tečný charakter. Je proto technicky nepřijatelné, aby při tomto střetu došlo k poškození spodního pravého ramene vozidla XXX.
35. Z hlediska povědomí žalobce o poškození té které části vozidla XXX před dopravní nehodou, lze z hlediska koroze vozidla, pokud vozidlo nebylo průběžně ošetřováno před korozí, uvažovat, že vlivy způsobující korozi působí trvale, bezprostředně a je zřejmé, že u tak starého vozidla byly některé části značně zkorodovány, jako např. části výfuku, když v minulosti byla měněna střední a zadní část této soustavy, přičemž nevyměněná první část za motorem byla poškozena a i ve vztahu k ní byl uplatňován nárok na pojistné plnění. Znalecký ústav nedospěl k závěru, že by žalobce musel o dílech poškozených nikoliv v příčinné souvislosti s dopravní nehodou ze dne 8.1.2015 vědět.
36. Po takto doplněném dokazování dospěl odvolací soud k následujícím závěrům.
37. Žalobce se proti žalovanému, jako pojistiteli pojištěného škůdce, domáhá pojistného plnění ve výši vzniklé újmy způsobené poškozením vozidla XXX při dopravní nehodě dne 8.1.2015. Podle platné právní úpravy se jedná o uplatnění přímého nároku poškozeného proti pojistiteli, obecně

vyplývající z § 2861 odst. 2 o.z., podle něhož poškozenému vzniká právo na plnění proti pojistiteli, jen bylo-li to ujednáno, anebo stanoví-li tak jiný zákon. V poměrech pojištění újmy vzniklé provozem vozidla jde o zákon č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla. Podle § 9 odst. 1, věta první, zákona č. 168/1999 Sb. má poškozený právo uplatnit svůj nárok na plnění podle § 6 citovaného zákona u příslušného pojistitele nebo u Kanceláře (České kanceláře pojistitelů). Podle § 6 odst. 2 písm. b/ zákona č. 168/1999 Sb. má pojištěný právo, aby za něj pojistitel uhradil v rozsahu a ve výši podle občanského zákoníku poškozenému způsobenou škodu vzniklou poškozením, zničením nebo ztrátou věci, jakož i škodu vzniklou odcizením věci, pozbyla-li fyzická osoba schopnost ji opatrovat.

38. O tom, že dne 8.1.2015 došlo k pojistné události, při níž žalobce byl poškozeným a žalovaný pojistitelem škůdce, nebylo sporu. Na vozidle žalobce (XXX) vznikla při dopravní nehodě dne 8.1.2015 škoda ve výši nákladů na opravu tohoto vozidla, tj. v částce 87.031 Kč včetně DPH. Obvyklá cena poškozeného vozidla ke dni dopravní nehody byla 137.000 Kč včetně DPH. Podle rozhodovací praxe Nejvyššího soudu a Ústavního soudu má poškozený právo na náhradu veškerých nákladů nutných k obnovení provozuschopnosti jeho vozidla, a to za podmínky, že tyto náklady byly vynaloženy účelně a nezbytně (např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30.7.2014, sp. zn. 25 Cdo 36/2013, nález Ústavního soudu ze dne 11.6.2014, sp. zn. I. ÚS 1902/13).
39. Žalovaný výši nákladů na opravu vozidla XXX, zjištěnou znaleckým ústavem, nerozporoval, nečinil tak ani u zjištěné obvyklé ceny tohoto vozidla ke dni dopravní nehody před jeho poškozením. Naopak proti oběma částkám brojil žalobce s tím, že obě nebyly zjištěny správně a ve skutečnosti byla částka nákladů na opravu vozidla vyšší, stejně jako byla vyšší jeho obvyklá cena ke dni dopravní nehody. Tato tvrzení zopakoval i poté, co byl vypracován revizní znalecký posudek, jehož zpracovatele (znalecký ústav Vysoké učení technická v Brně – Ústav soudního inženýrství) sám navrhl.
40. Jak bylo uvedeno výše, i odvolací soud shledal zpracování revizního znaleckého posudku znaleckým ústavem za nutné. Ve věci byly účastníky předloženy dva znalecké posudky (XXX), které splňovaly předpoklady stanovené § 127a o.s.ř., a proto na ně bylo třeba hledět jako na znalecké posudky vyžádané soudem, a tedy jako na důkazní prostředek ve smyslu § 125 o.s.ř. (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28.3.2018, sp. zn. 32 Cdo 2197/2016) a sám soud prvního stupně k odstranění rozporů mezi citovanými znaleckými posudky zadal zpracovat další posudek XXX. Protože měl odvolací soud k dispozici tři znalecké posudky s rozdílnými závěry k otázkám nákladů na opravu poškozeného vozidla XXX a jeho obvyklé ceně ke dni 8.1.2015 před poškozením při dopravní nehodě, ale především k otázkám, zda mezi účastníky sporné díly XXX mohly či nemohly být při dopravní nehodě dne 8.1.2015 poškozeny a zda žalobce měl vědomost o tom, že některé díly nemohly být při dopravní nehodě poškozeny, bylo namístež přezkoumání závěrů těchto znaleckých posudků ve smyslu § 127 odst. 2 o.s.ř. dalším posudkem znaleckého ústavu, tzv. revizní znalecké zkoumání (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25.4.2002, sp. zn. 25 Cdo 583/2001).
41. Každý ze tří znalců připouštěl jiný rozsah při dopravní nehodě poškozených dílů vozidla XXX, z toho vyplývající náklady na jeho opravu (jen znalec XXX ve znaleckém posudku ze dne 28.3.2015 tuto částku nezjistoval) a obvyklou cenu vozidla XXX ke dni 8.1.2015 před dopravní nehodou. Byť tyto rozdíly podrobným způsobem popisuje a vysvětluje znalec XXX ve svém znaleckém posudku na straně 59 a násl., nedošlo zpracováním tohoto znaleckého posudku k odstranění rozporů v citovaných otázkách mezi dosud předloženými znaleckými posudky. K takovému odstranění došlo až po vypracování revizního znaleckého posudku znaleckým ústavem a obhájení jeho závěrů zpracovatelem znaleckého posudku při jednání odvolacího soudu. Znalecký ústav podrobně vysvětlil, proč závěry znalce XXX ohledně nákladů na opravu vozidla XXX považoval za správné (s mírnou korekcí v řádu 700 Kč) i proč obvyklá cena vozidla XXX určená znalcem XXX se nejvíce blíží obvyklé ceně určené znaleckým ústavem a rozdíl mezi

těmito částkami 127.900 Kč (XXX) a 137.000 Kč (znalecký ústav) logicky zdůvodnil. Obdobně postupoval i ve vztahu k dílům vozidla XXX, jejichž poškození nesouviselo s předmětnou dopravní nehodou. Nejenže tato svá zjištění znalecký ústav popsal v textu znaleckého posudku na straně 35 a násl., ale velmi přehledně je zanesl do tabulky na straně 34 až 35 revizního znaleckého posudku.

42. Byť žalobce sám, odvolávaje se i na své technické v zdělení na ČVUT, Fakultě strojní, případně i prostřednictvím své zástupkyně, vznášel velký počet dotazů na zpracovatele revizního znaleckého posudku, nijak fakticky nebrojil, ani nezpochybnil přesvědčivost revizního znaleckého posudku co do jeho úplnosti z hlediska zadání znaleckého úkolu, ani z hlediska logického zdůvodnění jeho závěrů, případně jeho nesouladu s některými z jiných provedených důkazů. Všechny jeho výtky směřovaly ke zpochybnění věcné správnosti závěrů znaleckého ústavu například tím, že znalecký ústav vycházel z nesprávných podkladů (žalobce předkládal několik diplomových prací na téma oceňování poškození vozidel při dopravních nehodách) nebo vytýkal znaleckému ústavu nesprávné použití znaleckého standardu k oceňování motorových vozidel. Tento druh námitek však nemůže sám o sobě zvrátit závěr soudu o správnosti znaleckého posudku, pakliže soud nemá pochybnost o věcné správnosti takového posudku, k němuž jeho zpracovatelé podali potřebná vysvětlení, která odpovídala pravidlům logického myšlení. Podle ustálené judikatury Nejvyššího soudu je znalecký posudek jedním z důkazních prostředků, který soud sice hodnotí jako každý jiný důkaz podle § 132 o.s.ř., od jiných se však liší tím, že odborné závěry v něm obsažené nepodléhají hodnocení soudem podle zásad § 132 o.s.ř. (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30.1.2019, sp. zn. 32 Cdo 1120/2017 nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27.2.2019, sp. zn. 22 Cdo 4445/2018).
43. Pro úplnost je třeba dodat, že ani argumentace žalobce rozsudkem Nejvyššího soudu ve věci 25 Cdo 2679/2019, nebyla přílehlavá. V citovaném rozhodnutí Nejvyšší soud rozhodoval o určení obvyklé ceny vozidla svou konstrukcí a typem neobvyklého (kabriolet značky XXX se speciální výbavou), ale za situace, kdy poškozeným majitelem vozu byl státní občan Švédského království, pracující jako instruktor letového provozu v České republice, kterému Nejvyšší soud dal za pravdu v tom, že lze považovat za rozumnou a opodstatněnou snahu poškozeného opatřit si jako náhradu za poškozené vozidlo raritního typu či provedení jiné vozidlo téhož typu, zhruba stejných vlastností, a to případně i v blízkém zahraničí. To při úvaze, že kupující bude zpravidla preferovat takovou variantu místa obstarání dané věci, která je pro něj nejpříznivější jak z hlediska ceny, tak jiných relevantních okolností – zejména vzdálenosti, jazykové bariéry, dopravního spojení, souvisejících služeb apod. Proto Nejvyšší soud uzavřel, že při určení obvyklé ceny vozidla pořízeného v zahraničí, které je v místě a čase nehody svým typem či konstrukcí neobvyklé, je třeba zohlednit též možnosti přílehlého zahraničního trhu, funguje-li reálně přeshraniční obchod tohoto typu a je-li pro cizince, žijícího přechodně v České republice, dostupný či obvyklý, takže nákup tímto způsobem, není-li spojen se zjevně neúčelnými či účelově nadhodnocenými náklady, lépe zohlední zákonný požadavek přiblížení se restituci předchozího stavu. Ze skutkových zjištění dané věci je však zřejmé, že žalobce byl ve zcela jiném postavení, opravu vozidla si s ohledem na své poměry zajistil v České republice z dílů zde prodávaných a není tak namístě uvažovat o částkách placených za pořízení předmětného vozidla v zahraničí, ani případně o částkách za provedení opravy nebo nákupu náhradních dílů v zahraničí. Znalecký ústav přesvědčivě zdůvodnil, jakým způsobem dospěl k výši obvyklé ceny vozidla XXX ke dni 8.1.2015.
44. Žalovaný dosud na přímém nároku žalobce na zaplacení 87.031 Kč plnil částku 40.144 Kč. Podle § 9 odst. 1 věta první ve spojení s § 6 odst. 2 písm. b/ zákona č. 168/1999 Sb. tak má žalobce vůči žalovanému právo na zaplacení dalších 46.887 Kč s úrokem z prodlení od 10.2.2015, kdy se žalovaný dostal do prodlení se zaplacením pojistného plnění nad vyplacenou částku 40.144 Kč, když toto plnění odmítl dopisem ze dne 10.2.2015 (jímž oznamoval výsledek likvidace pojistné



události) zaslaným žalobci. Nárok na úrok prodlení pak vyplývá z § 1970 o.z. ve spojení s nařízením Vlády č. 351/2013 Sb.

45. Žalovaný se bránil tvrzením, že se žalobce při uplatnění nároku na pojistné plnění dopustil tzv. lži při škodné události tím, že při uplatňování práva na plnění z pojištění vědomě uvedl nepravdivé údaje o rozsahu pojistné události a rozšířil část svého nároku na vzniklá poškození. V tomto směru se odvolával postupně na závěry znaleckých posudků XXX ze dne 28.3.2015, XXX ze dne 31.8.2018 a znaleckého ústavu ze dne 8.7.2020. Ta pak doplnil tvrzením, že žalobce není běžným uživatelem motorového vozidla, protože se sám označil za fanouška automobilů, který v uplynulých letech provedl významné úpravy na vozidle XXX (například změnil pohon na CNG), do nichž investoval přes 400.000 Kč. Musel si tak být silného rozšíření koroze částí svého vozidla vědom, stejně jako toho, že mu po dopravní nehodě nechybělo pravé přední mlhové světlo. Domáhal se tak aplikace § 2780 o.z. a v jeho důsledku odmítnutí pojistného plnění z povinného ručení.
46. Znalecký ústav u výčtu dílů, které nemohly být při dopravní nehodě dne 8.1.2015 na vozidle XXX poškozeny, v revizním znaleckém posudku na straně 37 až 38 uvedl, tato poškození (tj. mimo přední blikač a pravé přední mlhové světlo) byla zjistitelná při detailní technické prohlídce vozidla, a že běžný uživatel si vzniku takových poškození nemusel všimnout a zaznamenal by je až v důsledku zhoršení technického stavu těchto dílů, což by mělo za následek výrazné projevy takového poškození, případně nestandardní chování vozidla. Tento závěr zpracovatelé znaleckého posudku doplnili při jednání odvolacího soudu, k námitce žalovaného, že žalobce není běžný uživatel vozidla, tak, že některé části vozidla XXX byly značně zkorodovány (ať vlivem nedostatečné průběžné ochrany před korozi, případně trvalého působení vlivů způsobujících korozi), a že mohlo dojít k poškození například části výfuku před vlnovcem a žalobce si jej nemusel všimnout. Tento dílčí závěr učinili zpracovatelé revizního znaleckého posudku jednoznačně.
47. Odvolací soud v této souvislosti nepřehlídí, že zpracovatelé revizního posudku označili pravé přední mlhové světlo a levý přední blikač za díly, které nemohly být při dopravní nehodě dne 8.1.2015 poškozeny. Odvolací soud však ze své úřední činnosti z obdobných případů již opakovaně učinil zjištění, že tyto díly automobilů jsou z velké části uchyceny prostřednictvím svých plastových částí (fixačních zarážek), které mohou být při dopravní nehodě poškozeny, znemožňují pevné přichycení ke karoserii vozidla a po ujetí několika kilometrů se mohou zcela odlomit a způsobit například „vypadnutí“ části blikače nebo svítilny. S ohledem na tyto poznatky odvolací soud dospěl k závěru, že není možné uzavřít, že by se uplatněním k poškození pravého předního mlhového světla a levého předního blikače, při předmětné pojistné události, žalobce dopustil tzv. lži při pojistné události.
48. Za této situace neměl odvolací soud za naplněnou podmínku § 2780 o.z., tj. že by se žalobce označením pravého předního mlhového světla a poškozením levého předního blikače dopustil lži při škodné události spočívající v uvedení vědomě nepravdivých informací, týkajících se rozsahu pojistné události při uplatňování práva na plnění z pojištění. Proto má nárok na pojistné plnění v rozsahu škody způsobené na vozidle XXX, ke které skutečně došlo. Z toho vyplývá, že žalovaný nemá nárok na vrácení vyplacené částky 40.144 Kč, protože byla vyplacena po právu.
49. Z těchto důvodů odvolací soud rozsudek okresního soudu v části napadeného zamítavého výroku I. podle § 220 odst. 1 písm. b/ o.s.ř. změnil a žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobci dalších 46.887 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 46.887 Kč za dobu od 10.2.2015 do zaplacení a ve zbývajících částí výrok I. podle § 219 o.s.ř. jako věcně správný potvrdil, stejně jako věcně správný potvrdil rozsudek okresního soudu v napadeném výroku II., o vzájemném návrhu žalovaného.

50. Byť odvolací soud dospěl k závěru, že aplikace citovaného § 2780 o.z. není v dané věci namístě, s ohledem na argumentaci žalovaného má za to, že by měl zaujmout k aplikovatelnosti tohoto ustanovení v případě naplnění hypotézy této právní normy své stanovisko.
51. Odvolací soud dosud ust. § 2780 o.z. neaplikoval, není mu známo ani žádné rozhodnutí vyšších soudů, které by se této aplikaci dotýkalo. Ve svých úvahách proto vychází z textu zákona, důvodové zprávy k občanskému zákoníku č. 89/2012 Sb. a komentářové literatury.
52. Podle § 2780 o.z. může pojistitel při povinném pojištění odmítnout pojistné plnění, jen pokud se na uvedení nepravdivých informací, neúplně zodpovězených dotazů učiněných v písemné formě nebo vědomě nepravdivých nebo hrubě zkreslených údajů, podílel výlučně poškozený nebo jiná osoba s vědomím poškozeného.
53. Podle důvodné zprávy k § 2779 až § 2781 o.z. (tj. k povinnému pojištění) se podává, že se navrhuje upravit, za jakých podmínek má pojistitel právo plnění odmítnout. Vychází se přitom z pojetí skutkové podstaty zakládající důvod k odmítnutí plnění, jak byla upravena v občanském zákoníku původně (srov. § 360 odst. 2 v jeho původní redakci, po novele provedené zák. č. 509/1991 Sb. § 802 odst. 3) s převzetím upřesnění vyplývajících z § 24 odst. 1 písm. a/ zák. č. 37/2004 Sb., o pojistné smlouvě. Navrhuje se však nepřevzít do nové úpravy skutkovou podstatu uvedenou v § 24 odst. 1 písm. b/, která byla do soukromého práva přejata z trestního zákona (§ 250a), a u níž není věcný důvod k odmítnutí pojistného plnění; postačí jiné právní instituty, zejména bezdůvodné obohacení a náhrada škody.
54. Na první pohled je zřejmý rozpor mezi textem zákona a úmyslem jeho předkladatele, vyjádřeném v důvodové zprávě. Text zákona fakticky připouští sankci za lež při škodné události, jak tak činil § 24 odst. 1 písm. b/ zák. č. 37/2004 Sb. (ve spojení s ust. § 5 odst. 3 zák. č. 37/2004 Sb.), důvodová zpráva však převzetí citovaného ustanovení zákona o pojistné smlouvě nenavrhuje.
55. Část komentářové literatury aplikaci § 2780 o.z. fakticky nepřipouští.
56. Podle Komentáře k občanskému zákoníku, nakladatelství Wolters Kluwer (uveřejněném v systému ASPI) neexistuje v povinných pojištěních od nabytí účinnosti občanského zákoníku č. 89/2012 Sb. zákonný právní institut sankčního odmítnutí pojistného plnění z důvodu „lži při škodné události“ a současně v povinných pojištěních nelze smluvní právní institut sankčního odmítnutí pojistného plnění z důvodu „lži při škodné události“ ani platně sjednat. Autor komentáře k tomuto závěru dospěl při hodnocení zásadního právního rozporu mezi ust. § 2780 a § 2809 o.z. (sankční odmítnutí pojistného plnění).
57. K obdobnému závěru dospívají i autoři publikace Pojištění v novém občanském zákoníku, Jandová, L., Šlauf, P., Svejkovský, J., Komentář. 1. Vydání. Praha: C. H. Beck, 2014, s. 92-95, kteří vyzdvihují nutnost ust. § 2780 o.z. vykládat v souvislosti s právě s § 2809 o.z., resp. spíše s § 24 zák. č. 37/2004 Sb. s tím, že v kontextu § 24 písm. b/ zák. č. 37/2004 Sb. je zřejmé, že úprava § 2780 o.z. pozbyla reálného významu, neboť obecné právo pojistitele odmítnout pojistné plnění při „nepoctivém“ uplatnění práva na pojistné plnění, bylo z právního řádu vypuštěno.
58. Naproti tomu respektovaný komentář nakladatelství C. H. Beck – Občanský zákoník VI. Závazkové právo. Zvláštní část (§ 2055 – § 3014), 1. vydání 2014, s. 1338, aplikaci § 2780 o.z. připouští a uvádí, že slovo „odmítnout“ je zde použito ve významu neposkytnout pojistné plnění, aniž by to mělo za následek zánik příslušného povinného pojištění. Jde o zákonný důvod pro ukončení šetření pojistné události (§ 2796 a násl.) s tím, že jsou důvody je neposkytnout, i když nastala pojistná událost; občanský zákoník zde stanoví zvláštní podmínky pro účinné uplatnění námítky pojistitele. Tuto speciální námítku může pojistitel uplatnit právě v rámci šetření pojistné události.
59. Podle právního názoru odvolacího soudu by v případě naplnění hypotézy § 2780 o.z. mělo být toto ustanovení aplikováno. Tento názor zastává při vědomí shora uvedeného textu důvodové

zprávy, části opačně vyznívající komentářové literatury i absence provázanosti tohoto ustanovení s § 2809 o.z., které vymezuje kumulativní předpoklady nutné ke vzniku práva pojistitele využít sankčního odmítnutí pojistného plnění. Odvolací soud vnímá ust. § 2780 o.z. jako jakýsi „trest“ pro poškozeného, který se v důsledku lži při škodné události nedomůže pojistného plnění „rychlou“ cestou ve smyslu § 2861 odst. 2 o.z. ve spojení s § 9 odst. 1 zák. č. 168/1999 Sb. Poškozený při aplikaci § 2780 o.z. přijde pouze o právo na výplatu plnění za pojištěného škůdce, nijak však není dotčeno jeho právo na náhradu vzniklé škody proti škůdci podle § 2910 a násl. o.z. Poškozený by tak byl nucen žalovat o náhradu škody přímo škůdce, kterému by pak v případě úspěchu poškozeného svědčil regres vůči pojistiteli podle § 2865 odst. 1, věta druhá, o.z. Každopádně by odmítnutí pojistného plnění nezpůsobovalo zánik pojištění ve smyslu § 2810 o.z.

60. Ve smyslu § 2797 odst. 1 o.z. jde v případě námítky pojistitele odmítnutím pojistného plnění z povinného pojištění o důvod pro ukončení šetření pojistné události, když právě v průběhu jejího šetření toto své právo na odmítnutí (ve významu neposkytnutí - jak uvádí citovaný Beckův komentář) vůči poškozenému uplatnil po zjištění, že se poškozený při uplatňování práva na plnění z pojištění dopustil tzv. lži při škodní události.
61. Citovaný Beckův komentář k občanskému zákoníku v tomto ohledu upozorňuje na rozdíl mezi dosavadní a současnou právní úpravou, kdy na rozdíl od ust. § 24 zák. č. 37/2004 Sb. již ustanovení upravující odmítnutí pojistného plnění (§ 2809 o.z.) nezakládá právo pojistitele odmítnout pojistné plnění ve fázi likvidace pojistné události, jestliže oprávněná osoba uvedla při uplatňování práva na plnění z pojištění vědomě nepravdivé nebo hrubě zkrácené údaje týkající se rozsahu pojistné události nebo podstatné údaje týkající se této události zamlčela. To znamená, že § 2780 o.z. a § 2809 o.z. v tomto ohledu nekorespondují.
62. Každopádně pokud by byla pojistitelem uplatněna námitka odmítnutí pojistného plnění z povinného pojištění až poté, co částečně za škůdce poškozenému plnil, s ohledem na charakter takového plnění, nemající povahu nároku na náhradu škody, ale je odvozené od právního vztahu mezi pojistitelem a pojištěným škůdcem, nevzniká pojistiteli nárok vůči poškozenému na vrácení poskytnutého plnění z titulu bezdůvodného obohacení, neboť mezi nimi není žádný právní vztah a plnění pojistitele není plněním z důvodu jeho odpovědnosti za škodu (odpovědnou osobou za škodu způsobenou poškozenému je stále pojištěný). Pojistitel pouze neposkytnutím pojistného plnění ukončí šetření pojistné události, aniž by se rušil nebo zakládal jakýkoliv právní vztah mezi poškozeným a pojistitelem.
63. I z těchto právních úvah odvolacího soudu vyplývá, proč nesouhlasí s právní argumentací žalovaného, který se vzájemným návrhem domáhal vrácení vyplaceného pojistného plnění žalobci, i proč nesouhlasí s právním názorem žalobce, že není možné v případě existence speciální právní úpravy v zákoně č. 168/1999 Sb. aplikovat ust. § 2780 o.z. jako předpis obecný.
64. Protože odvolací soud změnil napadené rozhodnutí okresního soudu, musel podle § 224 odst. 2 o.s.ř. opakovaně rozhodnout i o nákladech řízení u soudu prvního stupně. V řízení o zaplacení 101.630 Kč s příslušenstvím byl žalobce úspěšný co do částky 46.887 Kč, tedy co do poloviny uplatněného nároku, a proto odvolací soud podle § 142 odst. 2 o.s.ř. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před okresním ani odvolacím soudem.
65. V řízení o vzájemném návrhu žalovaného o zaplacení 40.144 Kč byl zcela úspěšný žalobce, a proto mu náleží náhrada účelně vynaložených nákladů řízení před okresním (§ 142 odst. 1 o.s.ř.) a odvolacím (§ 224 odst. 1 ve spojení s § 142 odst. 1 o.s.ř.) soudem.
66. Za prvostupňové řízení má žalobce právo na náhradu nákladů řízení spočívajících v odměně advokátky za 11 úkonů právní služby po 2.740 Kč (§ 8 odst. 1, § 7 bod 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, dále také jen AT), paušální náhradě hotových výdajů 11 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 AT), náhradě cestovního advokátky ve výši 3.479,50 Kč za dvě cesty z XXX a zpět

(k jednání soudu při vzdálenosti 250 km tak a zpět a sazbě základní náhrady a ceně pohonných hmot dle § 1, § 4 vyhlášky č. 440/2016 Sb. v případě cesty v roce 2017 a sazbě základní náhrady a ceně pohonných hmot dle § 1, § 4 vyhlášky č. 333/2018 Sb. v případě cesty v roce 2019), cestovného ve výši 697 Kč za dvě cesty hromadným dopravním prostředkem z XXX a zpět (§ 137 odst. 1 o.s.ř., k jednání soudu dne 25.1.2018 a 9.4.2018), náhradě za promeškaný čas ve výši 28 půlhodin krát 100 Kč (§ 14 odst. 1, 3 AT) a v dani z přidané hodnoty ve výši 8.488 Kč (§ 137 odst. 3 o.s.ř. po zaokrouhlení dle § 146 odst. 1 zák. č. 280/2009 Sb.). Celkové náklady prvostupňového řízení ve výši 48.904,50 Kč je žalovaný povinen nahradit žalobci k rukám jeho advokátky v zákonné třídní lhůtě (§ 149 odst. 1, § 160 odst. 1, věta před středníkem, o.s.ř.).

67. Náklady odvolacího řízení žalobce spočívají v odměně advokátky za 4 úkony právní služby po 2.740 Kč (§ 8 odst. 1, § 7 bod 5 AT), paušální náhradě hotových výdajů 4 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 AT), náhradě cestovného advokátky ve výši 3.612,50 Kč za dvě cesty z Prahy do Pardubic a zpět (k jednání soudu při vzdálenosti 250 km tam a zpět a sazbě základní náhrady a ceně pohonných hmot dle § 1, § 4 vyhlášky č. 333/2018 Sb. v roce 2019 a podle § 1, § 4 vyhlášky č. 358/2019 Sb. za cestu v roce 2020), náhradě za promeškaný čas ve výši 12 půlhodin krát 100 Kč (§ 14 odst. 1, 3 AT) a v dani z přidané hodnoty ve výši 3.565 Kč (§ 137 odst. 3 o.s.ř. po zaokrouhlení dle § 146 odst. 1 zák. č. 280/2009 Sb.). Celkové náklady odvolacího řízení ve výši 20.537,50 Kč je žalovaný povinen nahradit žalobci k rukám jeho advokátky v zákonné třídní lhůtě (§ 149 odst. 1, § 160 odst. 1, věta před středníkem, o.s.ř.).
68. Ohledně náhrady nákladů státu odvolací soud postupoval podle § 148 odst. 1 o.s.ř. Tyto náklady jsou představovány znalečným. V řízení před okresním soudem bylo na znalečném a náhradě hotových výdajů vyplaceno znalecům 2.687 Kč (XXX), 1.750 Kč (XXX) a 28.345 Kč (XXX). Na zálohách na vypracování znaleckého posudku zaplatil žalovaný na účet okresního soudu částku 2.000 Kč. Protože v řízení o zaplacení částky 101.630 Kč s příslušenstvím byla úspěšnost účastníků stejná, zavázal je odvolací soud k nahrazení nákladů státu každého v rozsahu jedné poloviny, kdy částka k zaplacení žalovanému je snížena o zaplacenou zálohu 2.000 Kč. Žalobce je tak povinen nahradit České republice na účet Okresního soudu v Pardubicích náklady státu ve výši 16.391 Kč a žalovaný ve výši 14.391 Kč, oba ve lhůtě tří dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 160 odst. 1, věta před středníkem, o.s.ř.).
69. V odvolacím řízení byly náklady státu představovány opět znalečným a náhradou hotových výdajů znaleckému ústavu v celkové výši 64.615 Kč. S ohledem na shodný úspěch obou účastníků v řízení o zaplacení 101.630 Kč s příslušenstvím, byli oba zavázáni nahradit České republice na účet Krajského soudu v Hradci Králové náklady státu ve výši jedné poloviny, žalobce ve výši 2.307,50 Kč (nebot' uhradil zálohu na vypracování revizního znaleckého posudku ve výši 30.000 Kč) a žalovaný ve výši 32.307,50 Kč, a to oba podle § 148 odst. 1 o.s.ř. v zákonné třídní lhůtě podle § 160 odst. 1, věta před středníkem. o.s.ř.

### **Poučení:**

Proti tomuto rozhodnutí není odvolání přípustné.

Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání, jestliže rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu, nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak (§ 237 o.s.ř.).

Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud, dovolání lze podat do dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí u soudu, který rozhodoval v prvním stupni, rozhodoval by o něm Nejvyšší soud ČR v Brně.

Pardubice 15. prosince 2020

Mgr. Jan Ducháček v. r.  
předseda senátu